

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 303: Cho Nên Chấp Lấy Pháp Để Nói Pháp, Chấp Lấy Phi Pháp Để Nói Phi Pháp, Thấy Điều Là Sai Vậy

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 023)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cố thủ pháp thuyết pháp, thủ phi pháp thuyết phi pháp, giai phi dã.

】 *(Dịch nghĩa: Cho nên chấp lấy pháp để nói pháp, chấp lấy phi pháp để nói phi pháp, thấy điều là sai vậy.)*

Chữ “Phi” ở đây nghĩa là sai lầm, tất cả đều là sai lầm. Quý vị chấp trước có Phật pháp là sai lầm, mà quý vị chấp trước không có Phật pháp cũng là sai lầm. Đối với Phật pháp Đại thừa, nếu chư vị thật sự thấu hiểu rồi, thì rất nhiều điều nghi hoặc đều sẽ đoạn trừ.

Thí dụ như ở Trung Quốc, hoặc ở các quốc gia dân tộc khác, có rất nhiều truyền thuyết thần thoại, những việc này là sự thật hay là hư cấu? Người không học Phật thông thường, phần nhiều cho rằng đó là thần thoại. Cái gọi là “thần thoại” chính là lời giả dối, quý vị có hiểu không? [Họ cho rằng] những gì Thần nói đều là lời giả, đều chẳng phải thật, đều không thể tin được.

Nhưng người học Phật chúng ta thì tin tưởng! Cho nên những gì Ngài nói với tôi, tôi đều tin. Quý vị hỏi Rong có hay không? Có. Tại sao tôi biết loài Rong có thật? Nguyên lý mà Phật pháp nói: Tất cả pháp thể gian và xuất thể gian từ đâu mà đến? “Từ tâm tưởng sanh”. Trong tâm quý vị tưởng cái gì thì hiện ra cái đó, vậy thì sao có thể là giả được? Cho nên nói trên phương diện Tướng thì đều nói thông suốt, tất cả pháp từ tâm tưởng sanh.

Trong *Kinh Hoa Nghiêm* cũng có nói: “*Ứng quán pháp giới tánh, nhất thiết duy tâm tạo*” (Nên quán tánh pháp giới, tất cả do tâm tạo). Tâm tạo chính là tâm tưởng, nó liền hiện tướng. “Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh”, nếu quý vị hiểu rõ đạo lý này, hiểu rõ nguyên lý này, thì tất cả mọi vấn đề nghi hoặc đều được giải trừ hoàn toàn.

Thế giới Tây Phương Cực Lạc có hay không? Đương nhiên là có! Tại sao lại có? Từ tâm tưởng sanh. A Di Đà Phật tưởng thế giới Cực Lạc, chúng sanh trong mười phương vô lượng vô biên hằng sa cõi nước niệm A Di Đà Phật, cũng tưởng thế giới Cực Lạc, vậy thì thế giới Cực Lạc làm sao mà không có cho được?

Nếu như không có thế giới Cực Lạc, thì hai câu kệ trong *Kinh Hoa Nghiêm*: “*Ung quán pháp giới tánh, nhất thiết duy tâm tạo*”, hai câu này phải xóa bỏ đi. Câu “*tất cả pháp từ tâm tưởng sanh*” được giảng trong kinh Đại thừa, đó cũng phải xóa bỏ đi. Hai câu này, bất luận là tông phái nào, bất luận là những bậc đại đức tu học pháp môn nào, cũng đều thừa nhận đây là chân lý.

Cho nên nói “cảnh tùy tâm chuyển”. Cảnh là hoàn cảnh, hoàn cảnh tùy theo tâm mà chuyển biến; thân thể cũng là cảnh giới, thân thể cũng tùy theo tâm mà chuyển. Cho nên các vị đồng tu muốn được thanh xuân mãi mãi, mạnh khỏe sống lâu, thì tâm thanh tịnh sẽ đạt được. Khi có tâm thanh tịnh, thì sự tổ chức sinh lý của quý vị là tự nhiên, là bình thường.

Quý vị có phiền não, quý vị có vọng tưởng, nó làm cho sự tổ chức trong cơ thể quý vị, làm cho các tế bào bị phá hoại đi sự sắp xếp tự nhiên của nó, thì nó sanh bệnh. Bệnh là do như vậy mà đến. Tất cả mọi bệnh tật, cho đến sanh tử luân hồi đều là từ trong vọng tưởng, phiền não mà ra. Quý vị có vọng tưởng, có phiền não, thì làm sao quý vị không sanh bệnh, làm sao quý vị không già cho được?

Nguyên lý này, trong Phật pháp đã nói với chúng ta một cách rành rẽ rõ ràng, minh bạch rồi, vấn đề là quý vị có thể sanh khởi niềm tin chân thật hay không, có thể thật sự tin tưởng hay không mà thôi.